

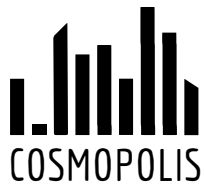
Její pootevřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKKA V LEDU

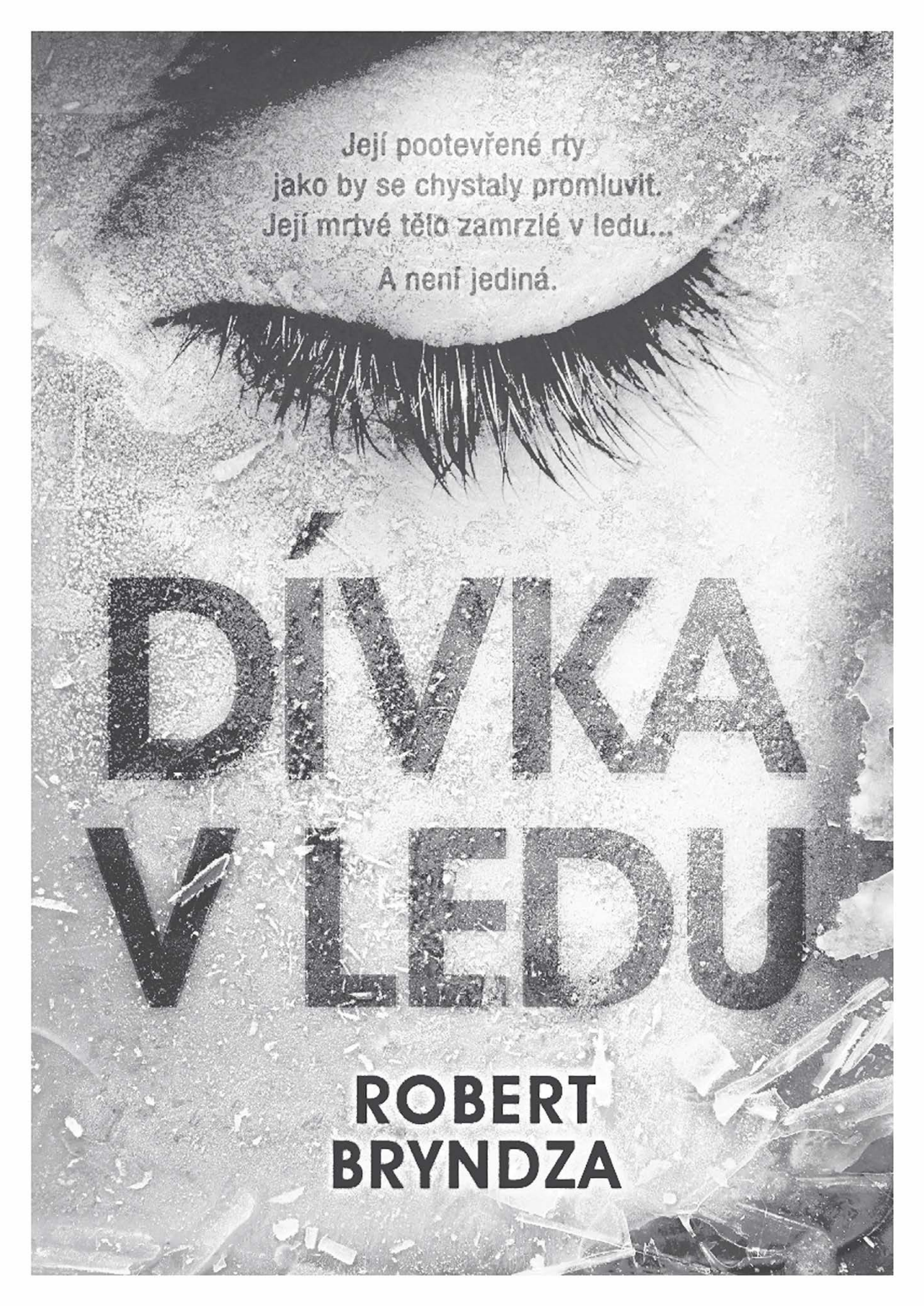

**ROBERT
BRYNDZA**

Robert Bryndza

DÍVKA V LEDU

Její pootvřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKY V LEDU

**ROBERT
BRYNDZA**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE GIRL IN THE ICE

Robert Bryndza

THE GIRL IN THE ICE © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2016

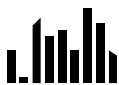
© Grada Publishing, a. s., 2016

Z anglického originálu *The Girl in the Ice*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2016 jako svou 6420. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

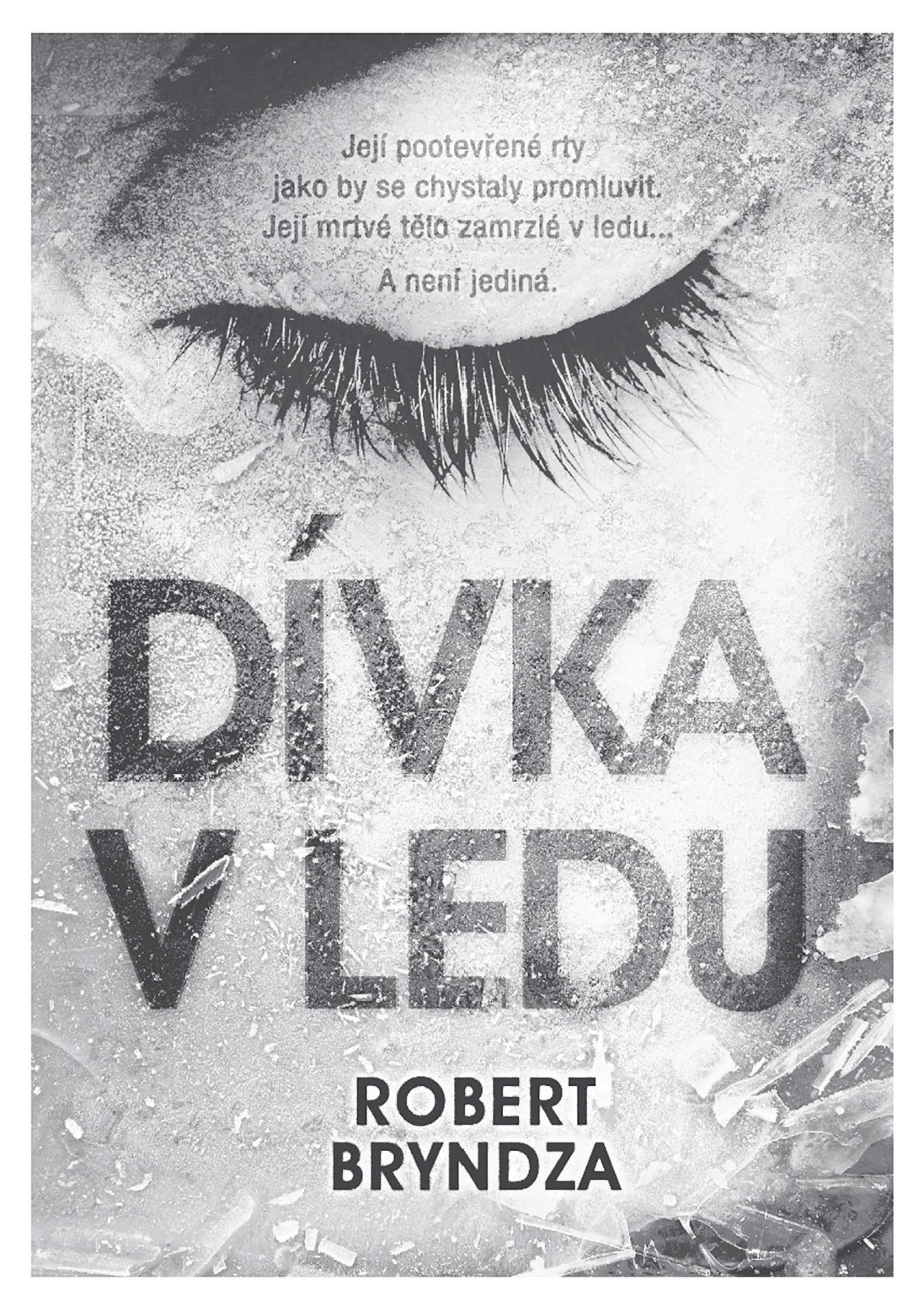
ISBN 978-80-271-9490-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9489-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0370-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Jánovi, který mě provází životem,
když je veselohrou, i nyní, když je dramatem.

Její pootevřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKY V LEDU

**ROBERT
BRYNDZA**

PROLOG

Když Andrea Douglasová-Brownová spěchala prázdnou hlavní ulicí, chodník se v měsíčním světle leskl. Vysoké podpatky klapaly v tichém a často přerušovaném rytmu, což byl důsledek množství vodky, které vypila. Lednový vzduch byl ostrý a kůže na holých nohou ji v tom chladu páčila. Vánoce a Nový rok byly nenávratně pryč a zůstala po nich pouze studená aseptická prázdnota. Míjela výkladní skříně utápějící se ve tmě, kterou narušoval jen ušmudlaný obchod s alkoholem přímo pod blikající lampou pouličního osvětlení. Uvnitř obchodu seděl Ind shrbený nad zářící obrazovkou svého laptopu, který si jí ani nevšiml, když prošla kolem.

Andreu, kterou při odchodu z hospody poháněl vztek, napadlo, kam vlastně jde, až ve chvíli, kdy výlohy obchodů nahradily velké domy stojící dál od chodníku. Kostra tvořená větvemi jilmu se vzpínala vzhůru a mizela někde v bezhvězdném nebi. Zastavila se a opřela se o zeď, aby nabrala dech. Krev jí klokotala v celém těle a ledový vzduch ji páčil, jakmile ho natáhla do plic. Ohlédla se a vi-

děla, že došla poměrně daleko a je téměř v polovině kopce. Cesta se táhla jako pramínek melasy koupající se v oranžovém světle sodíkových výbojek. Na úpatí kopce stála vlaková zastávka, která tonula v naprosté tmě. Ticho a chlad na ni dolehly. Hýbal se pouze obláček páry, když se její dech srazil s mrznoucím okolním vzduchem. Růžové psaníčko si strčila do podpaží a spokojená zjištěním, že nikdo není v blízkosti, si vykasala předeek těsných šatů a vytáhla ze spodního prádla iPhone. Krystalky Swarovski na krytu telefonu se v oranžovém pouličním světle lenivě zatřpytily. Displej ukazoval, že tady nemá žádný signál. Zaklela, telefon strčila zpátky za kalhotky a otevřela malé růžové psaníčko. Uvnitř ležel starší iPhone, taktéž v nápadném krytu od Swarovského, ale několik kamínek chybělo. I jeho displej ukazoval nulový signál.

Andrea cítila, jak jí hrudník zaplavuje panika, a rozhlédla se kolem sebe. Domy stály kus od cesty, zastrčené za vysokými živými ploty a železnými bránami. Když se dostane nahoru na kopec, pravděpodobně bude mít signál. Čert to vem, napadlo ji, pak už zavolá otcovu řidiči. Vymyslí si nějaké vysvětlení, jak se dostala na jih od řeky. Zapnula si kratičkou koženou bundičku, objala si paže mi hrudník a vyrazila vzhůru do kopce. Starý iPhone stále svírala v ruce jako nějaký talisman.

Když za ní zaburácel motor automobilu, otočila hlavu a zamžourala do záře reflektorů. Jasné světlo jí dopadalo na holé nohy, takže si připadala ještě odhalnější. Její naděje, že se jedná o taxík, zmizely, jakmile viděla, že střecha auta je nízká a není na ní žádný nápis „volný vůz“. Otočila se a pokračovala v chůzi. Zvuk motoru zesílil, reflektory jí svítily nad hlavou a na chodníku před ní ozařovaly vel-

ký kruh. Uběhlo několik vteřin, ale světla ji stále pronásledovala, téměř cítila jejich žár. Otočila se a dívala se do prudkého světla. Auto zpomalilo a pomalu jelo pár metrů za ní.

Když zjistila, čím auto to je, dostala vztek. Pohodila dlouhými vlasy, otočila se a pokračovala nahoru do kopce. Auto mírně zrychlilo, aby se udrželo v těsném závěsu. Okna vozu byla tmavě tónovaná. Audio systém duněl a šuměl, takže ji až šimralo v krku a svědilo v uších. Prudce se zastavila. Auto zastavilo o pár vteřin později a o několik desítek centimetrů zacouvalo, takže okno řidiče se octlo na její úrovni. Audio systém utichl. Motor hučel.

Andrea se naklonila a podívala se do inkoustového skla tónovaného okénka, ve kterém se ale odrazil pouze její vlastní obličej. Sehnula se a pokusila se otevřít dveře, ale byly zamčené. Bouchla do okénka plochou stranou růžového psaníčka a znovu se pokusila otevřít dveře.

„Nehraju žádný hry a to, co jsem předtím říkala, myslím vážně!“ zakřičela. „Buď otevři ty dveře nebo... nebo...“

Auto se ani nehnulo a motor hučel dál.

Nebo co? zdálo se, že říká.

Andrea si zasunula kabelku do podpaží, vztyčila prostředníček směrem k tónovanému sklu a vydala se vzhůru, aby zdolala poslední část kopce až k jeho vrcholu. Kmen mohutného stromu, který rostl u okraje chodníku, se ocitl mezi ní a světlometry auta, takže znovu zkontrolovala telefon. Zvedla ho nad hlavu a snažila se zjistit, jestli má signál. Na obloze nebyly žádné hvězdy a oranžovohnědý mrak se zdál tak nízko, že by se ho mohla nataženou rukou dotknout. Auto se pomalu rozjelo a vedle stromu opět zastavilo.

Andrea cítila, že jí tělo zaplavuje vlna strachu. Zůstala ve stínu stromu a pozorně se rozhlédla po okolí. Husté živé ploty lemovaly chodníky z obou stran cesty, která se táhla daleko dopředu do rozostřeného předměstského šera. Pak si na druhé straně všimla uličky vedoucí mezi dvěma velkými domy. Podařilo se jí přečíst malý nápis, na kterém stálo DULWICH 1¼.

„Chyt mě, jestli to dokážeš,“ zamumlala. Zhluboka se nadechla a vyrazila přes silnici – jenže se jí zaklínila noha mezi silnými kořeny stromu, které si prorazily cestu dlažbou. Kotníkem jí projela bolest, jak si ho zvrtila. Ztratila rovnováhu, a když bokem narazila do obrubníku, psaníčko a telefon jí prudce vyletěly z ruky. Spadla do silnice a hlavou se s dutým bouchnutím udeřila o asfalt. Omámeně ležela v záři reflektorů.

Když světla zhasla, Andrea se ponořila do tmy.

Slyšela, jak se otevírají dveře, a pokusila se vstát, ale silnice pod ní se nakláněla a točila. V zorném úhlu se objevily nohy v modrých džínách...

Z rozmazaného páru drahých sportovních bot se staly čtyři. Natáhla ruce, protože čekala, že jí známá postava pomůže, ale místo toho jí ruka v kožené rukavici rychlým pohybem sevřela nos a ústa. Druhá ruka jí objala paže a tiskla jí je k tělu. Kůže na rukavici byla měkká a teplá, ale síla stisku prstů uvnitř ji šokovala. Postava ji prudce postavila, rychle ji dotáhla k zadním dveřím auta a strčila dovnitř, takže dopadla podélně na sedadla. Jakmile se za ní zabouchly dveře, chlad zmizel. Andrea ležela v šoku a nechápala, co se právě stalo.

Auto se naklonilo, jak postava dosedla na přední sedadlo spolujezdce a zavřela za sebou dveře. Centrální zamykání cvaklo a zabzu-

čelo. Andrea slyšela, jak se otevřela odkládací přihrádka na palubní desce, něco zašustilo a přihrádka zaklapla. Auto se zakymácelo, když postava přelezla mezerou mezi předními sedadly a ztěžka jí dosedla na záda, přičemž jí tlačila vzduch ven z plic. O chvíli později jí tenký plastový pásek spojil obě zápěstí k sobě. Ruce měla pevně svázané za zády a pásek se jí zařezával do kůže. Postava rychlým a mrštným pohybem posunula její tělo dolů, takže jí svalnatá stehna tlačila na spoutaná zápěstí. Bolest v kotníku zesílila, jakmile postava za vibrujících zvuků roztáhla silnější pásek a spoutala jí k sobě kotníky. Nesnesitelný zápach borovice z osvěžovače vzduchu se mísil s měděným pachem a Andrea si uvědomila, že krvácí z nosu.

Zaplavila ji vlna vzteku, která s sebou současně přinesla i nával adrenalinu, takže uvažovala jasněji.

„Co to do prdele děláš?“ začala. „Budu křičet. Víš, jak hlasitě dokážu ječet!“

Jenže postava se otočila tak, že jí koleny tlačila do zad a vytlačovala z ní vzduch. Koutkem oka zaznamenala stín a najednou ji něco těžkého a tvrdého uhodilo zezadu do hlavy. Bolest způsobila, že se jí před očima začaly míhat hvězdičky. Paže se zvedla a znovu udeřila a pak všechno zčernalo.

Když se k zemi začaly líně snášet první vločky sněhu, silnice byla tichá a prázdná. Automobil – se svými elegantně tónovanými skly – se téměř neslyšně rozjel a vklouzl do noci.

KAPITOLA 1

Lee Kinney se vynořil z malého řadového domku až na konci ulice, v němž stále žil se svou matkou, a pozoroval bílou pokrývku ležící na hlavní ulici. Z kapsy tepláků vytáhl krabičku cigaret a zapálil si. Celý víkend sněžilo a sníh stále padal a zasypával šlápoty a stopy po pneumatikách na zemi. Vlaková zastávka Forest Hill na úpatí kopce byla tichá – v pondělí ráno ho obvykle míjel dav cestujících směřujících do kanceláří v centru Londýna, ale ti dnes byli zřejmě zalezlí v teple a neočekávaně si v postelích užívali ráno se svými polovičkami.

Ty hajzlové mají kliku!

Lee byl nezaměstnaný od chvíle, kdy před šesti lety ukončil školu, ale staré dobré časy, kdy přežíval na podpoře, skončily. Nová konzervativní vláda rázně zasáhla proti dlouhodobé nezaměstnanosti a Lee si teď musel svou podporu odpracovat. Bylo mu přiděleno poměrně pohodlné místo pomocného zahradníka v Hornimanově muzeu, jen deset minut pěšky od domu. Dnes ráno chtěl zůstat doma jako všichni ostatní, ale z pracovní agentury neměl žádnou informaci, že by dnes do práce nemusel. V excitované hádce, která následovala, mu matka řekla, že jestli se v práci neukáže, přestanou mu vyplácet podporu a bude si muset najít bydlení někde jinde. Slyšel ránu a pak

se za oknem objevila matčina pobledlá tvář. Matka mu naznačovala, aby už šel. Ukázal jí vztyčený prostředníček a vydal se cestou vzhůru do kopce.

Proti němu se loudaly čtyři hezké dívky. Měly na sobě červená saka, krátké sukně a podkolenky, tedy uniformy Dulwichské dívčí školy. Akcentem lidí z vyšší třídy vzrušeně komentovaly skutečnost, že dnes nebyla škola, a současně se jim prsty míhaly po displejích iPhonů a šňůrky bílých sluchátek, které měly v kapsách sak, se pohupovaly. Zabrały celý chodník a neuhnuly, když se k nim Lee přiblížil, takže byl nucený sestoupit z chodníku do špinavé břečky, která zbyla po sypači písku. Cítil, jak mu ledová voda prosakuje do nových tenisek, takže po dívkách střílel výhrůžným pohledem, jenže ty byly naprosto zaujaté svými klepy a drby, které doprovázely výbuchy smíchu.

Nafoukaný bohatý děvky, pomyslel si. Když dorazil na vrchol kopce, mezi holými větvemi jilmů se objevila věž Hornimanova muzea s hodinami. Na hladkých žlutých pískovcových kostkách byly nalepené cákance sněhu, které vypadaly jako chuchvalce mokrého toaletního papíru.

Lee zabočil doprava do obydlené ulice, která vedla paralelně se železným plotem areálu muzea. Cesta prudce stoupala a domy byly stále honosnější. Jakmile došel na vrchol, na chvíli se zastavil, aby popadl dech. Do očí mu padal sníh, drsný a studený. Když je hezky, před člověkem se rozprostírá celý Londýn a může vidět na míle daleko od vyhlídkového kola London Eye až po Temži, ale dnes na město padl hustý bílý mrak, takže Lee rozeznával jen impozantně se rozrůstající sídliště Overhill na protějším kopci.

Branka v železném plotu byla zamčená. Vítr teď foukal horizontálně a Lee se v teplákách třásl zimou. Partu zahradníků má na starosti jeden ubohý starý mizera. Lee by na něj měl počkat, aby ho pustil dovnitř, ale ulice zela prázdnotou. Lee se rozhlédl, aby měl jistotu, a poté branku přešel. Ocítl se v areálu muzea a vydal se po úzké cestičce, která vedla mezi vysokými neopadavými keři živého plotu.

Okolní svět, náhle chráněný před sténajícím větrem, se zdál přízračně tichý. Sníh padal hustě a rychle zasypával jeho stopy, které doprovázely křupavé zvuky, jak si razil cestu mezi živými ploty. Hornimanovo muzeum a jeho areál zabíraly plochu sedmi hektarů a přístavky pro práce na zahradě a údržbu stály až úplně na konci u vysoké zdi se zakulaceným vrškem. Ze všech stran se blýskal bílý sníh a Lee ztratil orientaci, takže se dostal do zahrad hlouběji, než čekal, a ocítl se vedle Oranžerie. Zdobná budova z tepaného kovu a skla ho zaskočila. Vydal se nazpátek, ale po několika minutách se opět ocítl na neznámém místě. Zjistil, že došel na rozcestí.

Kolikrát jsem už šel přes tyhle zkurvený zahrady? napadlo ho. Vybral si cestu, která vedla napravo do takzvané potopené zahrady. Cherubíni z bílého mramoru pózovali na zasněžených cihlových podstavcích. Vítr, který mezi nimi váł, tiše vyl, a když Lee andělíčky míjel, měl pocit, jako kdyby ho jejich slepá nevidoucí mléčná očka pozorovala. Zastavil se a zvedl ruku k obličeji, aby se chránil před nápořem sněhu. Snažil se přijít na to, jak nejrychleji by se dostal k Návštěvnickému centru. Zahradníci a jejich pomocníci do muzea nemají obvykle povolený vstup, ale mrzne, a kavárna by mohla být otevřená. Vem to ďas, rád by se zahrál jako každý jiný normální člověk.

Telefon v kapse zabzučel, takže ho vyndal a podíval se na displej. Byla to zpráva z pracovní agentury, ve které mu oznamovali, že „vzhledem k nepříznivému počasí se od něj nepožaduje, aby se dostavil na pracoviště“. Zastrčil telefon zpátky do kapsy. Zdálo se, že všichni cherubíni mají svoje hlavy otočené směrem k němu. Stáli k němu čelem už předtím? Představoval si, jak se jejich perleťové hlavíčky pomalu otáčejí a sledují, jak prochází zahradou. Zatřásl hlavou, aby tu představu odehnal, a pospíchal kolem slepých očí. Soustředil se na cestu zapadanou sněhem a nakonec se vynořil na tiché mýtině u nevyužívaného jezera, kde se dříve jezdívalo na loďkách.

Zastavil se a mžoural do vířících vloček. Vybledlá modrá veslice seděla uprostřed nedotčeného sněhového oválu, který se vytvořil na zamrzlém jezeře. Na opačné straně jezera stál malý rozpadající se přístřešek pro čluny a Lee pod okapem rozeznal jen špičku staré veslice.

Sníh mu prosakoval do tenisek, které už stejně byly promáčené, a navzdory bundě, kterou měl na sobě, cítil chlad kolem žeber. Styděl se přiznat, že má ve skutečnosti strach. Nutně potřebuje najít cestu pryč. Kdyby se vrátil přes potopenou zahradu, mohl by najít cestu vedoucí po obvodu a vyjít na London Road. Na pumpě budou mít otevřeno, takže by si mohl koupit cigára a nějakou čokoládu.

Už se chystal otočit, když ticho náhle prolomil nějaký zvuk. Zněl plechově, zkrlesně a přicházel ze směru, kde stál přístřešek na čluny.

„Hej! Kdo je tam?“ vykřikl vysoko posazeným hlasem, ve kterém zaznívala panika. Zvuk utichl, ale za okamžik se znovu rozezněl, a právě v tu chvíli si Lee uvědomil, že se jedná o vyzváněcí melodii z mobilního telefonu a že by mohla patřit některému z jeho spolupracovníků.

Kvůli sněhu nedokázal určit, kde končí cesta a začíná voda. Lee se tedy držel blízko pásu stromů, které lemovaly břeh jezera, a opatrně postupoval směrem k místu, odkud se ozývalo vyzvánění. Jednalo se o zoufale jásavou melodii, a když se přiblížil, slyšel, že přichází z přístřešku pro čluny.

Když se dostal k nízké stříšce, sehnul se a uviděl světlo, které probleskovalo šerem za malým člunem. Vyzvánění utichlo a o vteřinu později zhaslo i světlo. Lee cítil úlevu, že jde jen o telefon. Feťáci a bezdomovci v noci pravidelně přelézali zdi a zahradníci a pomocný personál pak nacházeli prázdné peněženky – odhozené, když z nich někdo vybral hotovost a karty –, použité kondomy a jehly. Telefonu se také zřejmě někdo zbavil. *Ale proč se zbavovat telefonu... Člověk by se přeci zbavil jen opravdu mizernýho mobilu, napadlo Leea.*

Obešel malou loděnici. Pilíře mola vyčuhovaly ze sněhu a molo vedlo až pod nízkou střechu přístřešku. Lee si všiml, že na místech, kam nenapadal sníh, je dřevo shnilé. Po molu přešel k přístřešku a pod okapem se sehnul. Dřevo nad jeho hlavou bylo shnilé a plné třísek a ze stropu v chomáčích visely pavučiny. Dostal se vedle veslice, odkud viděl, že na protější straně přístřešku na malé dřevěné římsce leží iPhone.

Hrudníkem mu projela vlna vzrušení. Bez problému by mohl telefon střelit dole v hospodě. Nohou kopl do veslice, ta se ale ani nehnula – voda kolem ní byla zmrzlá. Vycouval a přešel na druhou stranu mola. Klekl si, naklonil se a rukávy bundy použil k tomu, aby odhrnul vrstvu prachového sněhu. Objevil se tlustý led. Voda pod ledem byla průzračná, takže v hloubce rozpoznal dvě líně plo-

voucí ryby s červenými a černými skvrnami. Stoupal od nich proužek bublinek, který se dotkl spodní vrstvy ledu a pak se rozutekl na všechny strany.

Telefon začal opět zvonit. Lee vyskočil a téměř sklouzl přes okraj mola. Kýčovitě vyzvánění se pod střešou rozléhalo. Ze svého místa teď zřetelně viděl svítící iPhone na protější straně přístřešku. Ležel na kraji prkna, těsně nad zmrzlou hladinou vody. Telefon chránil kryt ze třpytivých kamínků. Lee došel k veslici a jednou nohou se vyhoupl dovnitř. Nohu položil na dřevěné sedátko a zkoušel, jestli vydrží jeho váhu. Druhou nohou stál na molu. Veslice se nepohnula.

Vlezl do loďky, ale ani odsud na iPhone nedosáhl. Představa tlustého svazku bankovek v kapse tepláků Leea vyburcovala k tomu, že jednu nohu přehodil přes okraj loďky a zkusmo se postavil na led. Přidržel se okraje veslice a nohou zatlačil na led, takže riskoval moko v botě. Led nepovolil. I druhou nohou vylezl z loďky. Zaposlouchal se, jestli neuslyší zrádný praskající zvuk, protože tlačí na led, který je slabý. Nic. Udělal jeden malý krok a pak další. Měl pocit, jako kdyby šel po betonové podlaze.

Okap na dřevěné střeše se skláněl šikmo dolů. Aby se Lee dostal až k telefonu, bude muset jít do dřepu.

Když si dřepl, světlo z displeje osvítilo vnitřek přístřešku. Lee si všiml několika starých plastových lahví a odpadků, které vyčuhovaly z ledu. A pak uviděl něco, co ho přinutilo zastavit... Vypadalo to jako koneček prstu.

Srdce mu bušilo. Natáhl ruku a jemně to stiskl. Bylo to studené a gumovité. Nehet, který byl nalakovaný tmavě fialovou barvou, byl pokrytý námrazou. Lee si přetáhl rukáv bundy přes ruku a začal

drhnout led kolem. Světlo z iPhoneu osvítilo zmrzlou hladinu, která měla zakalenou nazelenalou barvu. A pod ní uviděl ruku, která sahala k místu, kde z ledu vyčníval prst. V hloubce se musela ukrývat celá paže.

Telefon přestal vyzvánět a rozhostilo se ohlušující ticho. A pak to spatřil. Přímo pod místem, kde zůstal v podřepu, byl dívčí obličej. Nepřítomně na něj zíraly vyvalené, mléčně hnědé oči. Rozcuchané tmavé vlasy byly zalisované v ledu. Objevila se ryba, která líně proplula kolem dívčiny hlavy a ocasem se otřela o její rty, které byly pootevřené, jako kdyby se chystala promluvit.

Lee ucukl, zaječel a vyskočil, takže hlavou narazil do nízké střechy loděnice. Znovu dopadl na led, ale podklouzly mu nohy.

Chvilí jen omráčeně ležel. Pak uslyšel slabé praskání a skřípavé zvuky. Zachvátila ho panika, takže začal kopat a máchat nohama ve snaze postavit se a dostat se co možná nejdál od mrtvé dívky. Jenže nohy mu opět podklouzly. Tentokrát se ale už probořil do ledové vody. Cítil, jak dívčiny bezvládné paže objímají jeho ruce a jak se ho dotýká studená slizká kůže. Čím více bojoval, tím těsněji se jejich paže proplétaly. Chlad byl ostrý a absolutní. Lokl si špinavé vody, kopal a zmítal se. Nakonec se mu nějak podařilo chytit se za okraj veslice. Vylezl z vody a vyzvracel se. Litoval, že se mu předtím nepovedlo sebrat ten telefon, ale myšlenky na to, že by ho prodal, byly pryč.

Jediné, co si teď přál, bylo přivolat pomoc.